

12217/
7

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

KÉTNYELVŰ K K KLASSIKUS K
KÖNYVTÁR K

82
Dickens Charles

A sírásó
The Sexton

Az eredeti teljes szöveg és hű
fordítása

Angolból fordította
Wildner Ödön

7

LANTOS A. KIADÁSA
BUDAPEST
IV. MUZEUM-KÖRUT. 3

2 Dec 9/11
558

12.217/7

20

72

KÉTNYELVŰ KLASSIKUS KÖNYVTÁR
7. SZÁM

DICKENS CHARLES
A SÍRÁSÓ
THE SEXTON

AZ EREDETI TELJES SZÖVEG ÉS HŰ FORDÍTÁSA

ANGOLBÓL FORDÍTOTTA
WILDNER ÖDÖN

BUDAPEST, 1919. LANTOS KIADÁSA

Utasítás.

A Kétnyelvű Klassikus Könyvtár a *haladóknak* főlegessé akarja tenni a szótár fārasztó és időt rabló használatát, a *kezdőknek* pedig megkönnyíteni. A kezdőre elkedvetlenítő hatással van a szótárban való hosszas keresgélés, és ha meg is tudja találni az egyes idegen szavak jelentését, a legtöbbször nem bírja megállapítani az összefüggés értelmét. Ezen kívánnak segíteni a *Kétnyelvű Klassikus Könyvtár* bilingvis kiadásai, az eredeti szöveget kísérő magyar fordítással, mely játszva beleavatja a tanulót az idegen nyelv legnagyobb nehézségeibe. Az olvasó ne sokat vesződjék az egyes szavak jelentéseinek pontos megállapításával, engedje, hogy az idegen kifejezések *lassan és őntudatosan* gyökeret verjenek nyelvérzékében, inkább olvassa el többször a szöveget, mint aprólékos és fārasztó gondossággal, és a szókincse minden erőltetés nélkül, észrevétlenül fog gyarapodni és gazdagodni. Csak minél többet olvasni és minél kevesebbet forgatni a szótárt és a grammatikát!

Az angol kiejtés főszabályai.

A *magánhangzók* nyílt szótagban *hosszúak*, zárt szótagban *rövidek*. Nyílt szótag az, amely magánhangzóra végződik: *ca-ne*; a zárt szótag mássalhangzóval zárul: *can*.

A *hosszú magánhangzók* kiejtése: *a* = éj (*cane*: khéjn), *e* = í (*mete*: mít), *i* = áj (*fine*: fájn), *o* = ó (*note*: nót), *u* = jú (*tune*: tjún).

A *rövidek*: *a* = e (*can*: khän), *e* = e (*met*: met), *i* = i (*fin*: fin), *o* = a (*not*: nat), *u* = ö (közel a rövid á-hoz, *tun*: tön).

Kettős magánhangzók: *ai* = éj (*day: déj*); *au*, *aw* = â (hosszú magyar *a*, *cause: khâz*, *law: lâ*), *ea*, *ee* = í (*sea: szí*, *beef: bíf*), *ew* = jú (*few: fjú*), *oa* = ó (*road: ród*), *ou*, *ow* = au (*house: hausz*, *how: hau*). A szó végén az *e* néma (*cane: khéjn*). Az *y* kiejtése az *i*-ével egyezik.

Mássalhangzóknak a magyartól eltérő ejtése: *c* az *a*, *o*, *u* és mássalhangzók előtt = *kh*, egyébként = *sz* (*comic: khamik*, *cider: szájdör*); *cc* = *k*, illetve *ksz* (*account: ekaunt*, *accident: ekszident*); *ch* = *cs* (*chin: csin*); *g* többnyire *g*, néha *dzs* (*god: gad*, *give: giv*; *engine: endzsín*); *j* = *dzs* (*jest: dzseszt*); *k* = *kh*, *t* = *th*, *p* = *ph*. Az *r* vagy olyan mint a magyar, vagy a szó végén és mássalhangzó előtt egészen elnémul (*rarity: reriti*, *hard: hád*). Az *s* két magánhangzó között = *z*, egyébként *sz* (*rose: róz*, *yes: jesz*); *u* előtt és a *sion* hangcsoportban = *zs* (*treasure: trezsör*, *vision: vízsín*), *sh* = *s* (*fish: fis*); *t* a *tion* hangcsoportban *s* (*nation: néjsín*). A *th*-nak kétféle ejtése van, az egyik olyan mint a magyar *sz-é*, a másik mint a *z-é*, avval a különbséggel, hogy az angolban a *nyelv hegye a két fogsor közé kerül* (*thin: szín*, *father: fázör*). A *w* úgy ejtendő, mint a *v*, csak mind a két ajkat össze kell csücsöríteni (*wife: vájf*). Az *y* mint mássalhangzó = *j* (*yes: jesz*).

Igen sok hangcsoportban az egyik-másik mássalhangzó néma, péld. *mb* = *m*, *bt* = *t*, *kn* = *n*, *wr* = *r*.

Ezek természetesen csak a legfontosabb szabályok, melyek alól számos a kivétel. A helyes kiejtést, illetve olvasást nem lehet szabályokból megtanulni.

The Sexton.

In an old abbey town, a long, long while ago—so long, that the story must be a true one, because our great grandfathers implicitly believed it—there officiated as sexton and grave-digger in the churchyard, one Gabriel Grub. It by no means follows that because a man is a sexton, and constantly surrounded by the emblems of mortality, therefore he should be a morose and melancholy man; the undertakers are the merriest fellows in the world; and I once had the honour of being on intimate terms with a mute, who in private life, and off duty, was as comical and jocose a little fellow as ever chirped out a devil-may-care song, without a hitch in his memory,¹⁾ or drained off the contents of a good stiff glass without stopping for breath. But, notwithstanding these precedents to the contrary, Gabriel Grub was an ill-conditioned, crossgrained, surly fellow—a morose and lonely man, who consorted with nobody but himself, and an old wicker bottle which fitted into his large deep waistcoat pocket—and who eyed each merry face, as it passed him by, with such a deep scowl of malice and ill-humour, as it was difficult to meet, without feeling something the worse for.²⁾

A little before twilight, one Christmas Eve, Gabriel shouldered his spade, lighted his lantern, and betook himself towards the old churchyard; for he had got a grave to finish by next morning, and, feeling very low, he thought it might raise his spirits, perhaps, if he went on with his work at once. As he went his way, up the ancient street, he saw the cheerful light of the blazing fires gleam through the old case-

A sírásó.

Egy ódon apátsági városban, réges-régen — olyan régen, hogy a történetnek igaznak kell lennie, mivelhogy már dédapáink is föltétlenül hittek benne — mint sekrestyés és sírásó ügyködött a temetőben valami Grub Gábor. Abból, hogy valaki sekrestyés-sírásó és állandóan a halandóság jelképei környezik, semmikép nem következik még az, hogy neki mogorva és búskomor embernek kell lennie; a halotthordók például a világ legvidámabb fickói; én meg egyszer abban a szerencsében részesültem, hogy bizalmas viszonyban lehettem egy temetésrendezővel, aki magánéletében és hivatalán kívül olyan furcsa és tréfás kis legény volt, hogy mindig belesülés nélkül cirpegte el «vigye el az ördög» dalát, vagy lélekzetvétel nélkül hörpintette ki egy jókora pohár tartalmát. Ám, bár ezekkel az előzményekkel ellentétben áll, mégis úgy áll a dolog, hogy Grub Gábor kaján, bakafántos, komor fráter — mogorva és magános ember vala, aki senki-fiával nem társalkodott, csak önmagával és egy ócska fonottas üveggel, amely beleillett kámzsája bő, mély zsebébe — és aki minden vidám arcra, amely mellette elment, olyan mélységes sanda, gonosz és morcos pillantást vetett, hogy aki csak útjába vetődött, bajosan menekült valami rossz érzéstől.

Egyszer karácsony éjszakáján, kevéssel szürkület előtt, Gábor vállára vette ásóját, meggyújtotta lámpáját és az ódon temető felé vette az útját; mivelhogy másnap reggelre készre kellett ásnia egy sírt és, nagyon rossz kedvében lévén, azt gondolta, talán fölhangolja majd, ha iziben végez ezzel a munkával. Amikor végigment az öreg utcán, az ócska ablakokon

ments, and heard the loud laugh and the cheerful shouts of those who were assembled around them; he marked the bustling preparations for next day's cheer, and smelt the numerous savoury odours consequent thereupon, as they steamed up from the kitchen windows in clouds.

All this was gall and wormwood to the heart of Gabriel Grub; and when groups of children, bounded out of the houses, tripped across the road, and were met, before they could knock at the opposite door, by half a dozen curly-headed little rascals who crowded round them as they flocked up-stairs to spend the evening in their Christmas games, Gabriel smiled grimly, and clutched the handle of his spade with a firmer grasp, as he thought of measles, scarlet-fever, thrush, hoopingcough, and a good many other sources of consolation besides.

In this happy frame of mind, Gabriel strode along: returning a short, sullen growl to the good-humoured greetings of such of his neighbours as now and then passed him: until he turned into the dark lane which led to the churchyard. Now, Gabriel had been looking forward to reaching the dark lane, because it was, generally speaking, a nice, gloomy, mournful place, into which the towns-people did not much care to go, except in broad day-light; consequently, he was not a little indignant to hear a young urchin roaring out some jolly song about a merry Christmas, in this very sanctuary, which had been called Coffin Lane ever since the days of the old abbey, and the time of the shaven-headed monks.

As Gabriel walked on, and the voice drew nearer, he found it proceeded from a small boy, who was hurrying along, to join one of the little parties in the

át csillogni látta a lobogó kandallótűz kedves fényét és kihallotta a köréje gyűltek hangos kacagását és kedves viháncolását; észrevette a másnapi lakoma előkészületének sürgését-forgását s megszagolta azt a sokféle zamatos illatot, amely azt kísérte, amint a konyhaablakon át feléje gomolygott.

Am mindez csak epe és öröm volt Grub Gábor szívének; és ha egy sereg gyerek ugrándozott ki a házakból, áttáncolt az utcán és, mielőtt még kopogtathattak volna a szemközt levő ajtón, összetalálkozott egy féltucat göndörhajú kis kópéval, akik körülfogták őket, miközben fölözönlöttek a lépcsőn, hogy az estét karácsonyi játékokkal töltsék el: Gábor zordonan mosolygott, keményebben megmarkolta ásója nyelvét, miközben kanyaróra, skarlátra, szájpénészre, számárköhögésre és egy csomó más hasonló vigaszforrásra gondolt.

Ilyen boldog lelkiállapotban ballagott Gábor odébb: kurta, durcás morgással viszonzva szomszédai jókedvű üdvözlését, akik hébe-korba elmentek mellette: míg végre befordult a sötét soron, amely a temetőbe vezetett. S Gábor alig várta, hogy ezt a sötét sort elérje, mert hát az, alapjában véve, finom kis fekete, komor hely volt, ahová a város népe nem nagyon szeretett ellátogatni, hanemha csak teljes napvilág mellett; következésképp nem csekély mértékben fölhaborodott, amidőn megütötte fülét egy kis csibész éles hangja, aki valami friss nótát énekelt a vidám karácsonyról éppen a valóságos szentélyben, amelyet az ódon apátság napjai s a borotvált fejű barátok ideje óta Koporsó-utcának hívtak.

Amikor Gábor továbbhaladt és a hang közelebb ért, azt tapasztalta, hogy az egy kis suhanctól eredt, aki rohanva ment, hogy hozzászegődjék az egyik kis

old street, and who, partly to keep himself company,³⁾ and partly to prepare himself for the occasion, was shouting out the song at the highest pitch of his lungs. So Gabriel waited until the boy came up, and then dodged him into a corner, and rapped him over the head with his lantern five or six times, to teach him to modulate his voice. And as the boy hurried away with his hand to his head, singing quite a different sort of tune, Gabriel Grub chuckled very heartily to himself, and entered the churchyard: locking the gate behind him.

He took off his coat, put down his lantern, and getting into the unfinished grave, worked at it for an hour or so, with right good will. But the earth was hardened with the frost, and it was no very easy matter to break it up, and shovel it out; and although there was a moon, it was a very young one, and shed little light upon the grave, which was in the shadow of the church. At any other time, these obstacles would have made Gabriel Grub very moody and miserable, but he was so well pleased with having stopped the small boy's singing, that he took little heed of the scanty progress he had made, and looked down into the grave, when he had finished work for the night, with grim satisfaction.

— Ho! ho! — laughed Gabriel Grub, as he sat himself down on a flat tombstone which was a favourite restingplace of his; and threw forth his wicker bottle. — A coffin at Christmas! A Christmas Box. Ho! ho! ho!

— Ho! ho! ho! — repeated a voice which sounded close behind him.

Gabriel paused, in some alarm, in the act of raising the wicker bottle to his lips: and looked round.

csoporthoz az öreg utcán és aki, részben azért, hogy ne érezze magát magában, részben hogy előkészüljön az alkalomra, a nótát teli tüdővel fújta. Gábor megvárta, míg a fiú odaért, akkor nekinyomta egy szegletnek és ötször-hatszor fejbe kólintotta a lámpájával, hogy megtanítsa hangját modulálni. És amikor a fiú fejét fogva tovarohant, egészen más hangnemben zenélve, Grub Gábor szíve mélyéből vigyorgott, azután belépett a temetőbe: a kaput becsapván maga mögött.

Levetette a kabátját, földre tette lámpását s belépve a megkezdett sírgödörbe derekasan tovább ásta jó egy óráig. Ám a föld megkeményedett a fagytól s nem volt könnyű dolog föltörni és kilapátolni; s bár sütött a hold, nagyon új volt még s csak halavány fényt vetett a sírra, amely a templom árnyékába esett. Ez az akadály Grub Gábort minden más időben nagyon elkeserítette, megnyomorította volna, de most olyan magas kedve kerekedett, hogy a kisfiú torkára fagyasztotta a nótáját, hogy kevés ügyet vetett munkája lassú előrehaladására és éjjelre befejezván dolgát, mord elégtétellel nézett le a sírba.

— Ho, hó! — kacagott Grub Gábor, amikor egy lapos sírkőre, kedvenc pihenőhelyére ült és előhuzta fonottas palackját. — Koporsó karácsonyra! Karácsonyi ajándék! Ho, ho, hó!

— Ho, ho, hó! — ismételte egy hang, amely szorosan a háta mögül szólalt meg.

Gábor, némileg fölizgulva, megállt mozdulata közben, mellyel fonottas üvegét ajkához emelte: s körül-

The bottom of the oldest grave about him, was not more still and quiet, than the churchyard in the pale moonlight. The cold hoarfrost glistened on the tombstones, and sparkled like gems, among the stone carvings of the old church. The snow lay hard and crisp upon the ground; and spread over the thickly-strewn mounds of earth, so white and smooth a cover, that it seemed as if corpses lay there, hidden only by their winding sheets. Not the faintest rustle broke the profound tranquillity of the solemn scene. Sound itself appeared to be frozen up, all was so cold and still.

— It was the echoes, — said Gabriel Grub, raising the bottle to his lips again.

— It was *not*, — said a deep voice.

Gabriel started up, and stood rooted to the spot with astonishment and terror; for his eyes rested on a form that made his blood run cold.⁴⁾

Seated on an upright tombstone, close to him, was a strange unearthly figure, whom Gabriel felt at once, was no being of this world. His long fantastic legs which might have reached the ground, were cocked up, and crossed after a quaint, fantastic fashion; his sinewy arms were bare; and his hands rested on his knees. On his short round body, he wore a close covering, ornamented with small slashes; a short cloak dangled at his back; the collar was cut into curious peaks, which served the goblin in lieu of ruff or neckerchief; and his shoes curled up at his toes into long points. On his head, he wore a broad-brimmed sugar-loaf hat, garnished with a single feather. The hat was covered with the white frost; and the goblin looked as if he had sat on the same tombstone very comfortably, for two or three hundred

nézett. Körülötte a legöregebb sír mélyén sem lehetett csöndesebb és némább, mint az egész temető a sápadt holdvilágban. A hideg zúzmara csillogott-villogott a sírköveken és drágakőként ragyogott az ódon templom kőfaragványain. Kemény, ropogó hó borította a földet és a földhantok sűrű soraira olyan fehér és sima takarót terített, mintha megannyi holttest feküdnék itt, csupán halotti leplükbe burkolva. A leghal-kabb nesz sem törte meg az ünnepélyes jelenet mélységes csöndjét. Mintha maga a hang is megfagyott volna, olyan hideg és néma volt itt minden.

— Visszhang volt, — mondá magában Grub Gábor s újból ajkához emelte a palackot.

— *Nem* az volt, — felelt egy mély hang.

Gábor fölugrott, de a megrökönyödéstől és rémüllettől gyökeret vert a lába; mert szeme egy alakra szegeződött, amely megfagyasztotta a vérét ereiben.

Tőszomszédságában egy álló sírkő tetején ott ült egy furcsa, nem emberi figura, amely — Gábor mindjárt megérezte — nem lehetett föld szülöttje. Fantasztikus, hosszú lábát, amely földig ért volna, fölhuzta és furikósan, fantasztikusan keresztbe csapta; inas két karja csupasz volt; kezét térdén nyugtatta. Kurta, zömök törzsén apró hasítékokkal díszített szűk ruha feszült; rövid köpönyeg himbálózott a hátán; gallérja furcsa cikk-cakkokba volt vágva, ami a manónak a nyakfodrot vagy nyakkendőt helyettesítette; cipellője lábujjainál hosszú csúcsba görbült. Fején széleskarimájú cukorsüveg-kalapot viselt, amelyen egyetlen toll ékeskedett. A kalapot fehér zúzmara borította; s az volt a színe a dolognak, mintha a manó jó két-háromszáz éve ülne már ugyanezen a sírkövön ilyen úri kényelemben. Egészen mozdulatlanul ült;

years. He was sitting perfectly still; his tongue was put out, as if in derision; and he was grinning at Gabriel Grub with such a grin as only a goblin could call up.⁵⁾

— It was *not* the echoes, — said the goblin.

Gabriel Grub was paralysed, and could make no reply.

— What do you do here on Christmas Eve? — said the goblin sternly.

— I came to dig a grave, sir, — stammered Gabriel Grub.

— What man wanders among graves and churchyards on such a night as this? — cried the goblin.

— Gabriel Grub! Gabriel Grub! — screamed a wild chorus of voices that seemed to fill the churchyard. Gabriel looked fearfully round—nothing was to be seen.

— What have you got in that bottle? — said the goblin.

— Hollands, sir, — replied the sexton, trembling more than ever; for he had bought it of the smugglers, and he thought that perhaps his questioner might be in the excise department of the goblins.

— Who drinks Hollands alone, and in a churchyard, on such a night as this? — said the goblin.

— Gabriel Grub! Gabriel Grub! — exclaimed the wild voices again.

The goblin leered maliciously at the terrified sexton, and then raising his voice, exclaimed:

— And who, then, is our fair and lawful prize?

To this inquiry the invisible chorus replied in a strain that sounded like the voices of may choristers singing to the mighty swell of the old church organ—a strain that seemed borne to the sexton's ears upon

nyelvét, mintegy gúnyolódva, kiöltötte; s úgy vigyorgott Grub Gáborra, ahogyan csak egy manó tud vigyorogni.

— *Nem* a visszhang volt, — mondá a manó.

Grub Gábor mintegy megbénulva kukkot sem tudott felelni.

— Mit csinálsz itt karácsony éjszakáján? — kérde a manó szigoruan.

— Sír-ásni jöttem, uram, — dadogta Grub Gábor.

— Ki fia kószál sírok közt, temetőszerte ilyen éjszakán? — rivalt rá a manó.

— Grub Gábor! Grub Gábor! — rikácsolta egy vad hangkórus, amely az egész temetőt betölteni látszott. Gábor rémülve nézett szét, de senkit sem látott.

— Mi van a palackban? — kérde a manó.

— Egy kis borovicska, uram! — viszonzá a sekrestyés; jobban reszketve, mint valaha; mivelhogy csempészekről vásárolta és azt hitte, hogy inkvizitora talán a manók fogyasztási adó-osztályában szolgál.

— De ki iszik borovicskát magában, a temetőben s még hozzá ilyen éjszakán? — szólt a manó.

— Grub Gábor! Grub Gábor! — üvöltötte megint a vad hangkórus.

A manó kajánul kacsintott a rémült sírásóra s azután emelt hangon kérde:

— S ezek szerint ki a mi jogos és törvényes zsákmányunk?

Erre a kérdésre a láthatatlan kórus olyan hang-özönnel felelt, mintha sok-sok karénekes kísérné dalával az öreg szentegyház orgonájának hatalmas zúgását — a sírásó fülének olyan volt az, mintha vad orkán

a wild wind, and to die away as it passed onward; but the burden of the reply was still the same: «Gabriel Grub! Gabriel Grub!»

The goblin grinned a broader grin than before, as he said: «Well, Gabriel, what do you say to this?»

The sexton gasped for breath.

— What do you think of this, Gabriel? — said the goblin, kicking up his feet in the air on either side of the tombstone, and looking at the turned-up points with as much complacency as if he had been contemplating the most fashionable pair of Wellingtons⁶) in all Bond Street.

— It's—it's—very curious, sir, — replied the sexton, half dead with fright; — very curious, and very pretty, but I think I'll go back and finish my work, sir, if you please.

— Work! — said the goblin, — what work?

— The grave, sir; making the grave, — stammered the sexton.

— Oh, the grave, eh? — said the goblin; — who makes graves at a time when all other men are merry, and takes a pleasure in it?

Again the mysterious voices replied: «Gabriel Grub! Gabriel Grub!»

— I'm afraid my friends want you, Gabriel, — said the goblin, thrusting his tongue further into his cheek — and a most astonishing tongue it was. — I'm afraid my friends want you, Gabriel, — said the goblin.

— Under favour, sir, — replied the horror-stricken sexton, — I don't think they can, sir; they don't know me, sir; I don't think the gentlemen have ever seen me, sir.

— Oh yes they have, — replied the goblin; — we know the man with the sulky face and grim scowl,

szülte volna s lassan-lassan elhalna, amint tova vonul; azonban a felelet refrénje mindig ugyanaz maradt: «Grub Gábor! Grub Gábor!»

A manó még szélesebbet vigyorgott, mint előbb s így szólt: «Nos, Gábor, mit mondasz mindehhez?»

A sírásó levegő után kapkodott.

— Nos, miképen vélekszel erről, Gábor? — kérde tovább a manó, s a sírkő mindkét oldalán a levegőbe lendítette a lábát s olyan tetszéssel szemlélte fölünkörított végét, mintha az egész Bond-Street legelegánsabb csizmapárját látná a lábán.

— Ez — ez — nagyon furcsa, uram! — viszonzá a sírásó, félholtan a rémülettől; — nagyon furcsa és igen csinos, de azt hiszem, ha megengedi, megint nekifogok a munkámnak és befejezem.

— Munka! — mondá a manó. — Micsoda munka?

— A sír, uram; a sírásás, — dadogta a sírásó.

— Pah, a sír? — felelt a manó; — ki fia ás sírt olyan időben, amikor minden más ember vidáman élvezi ezt az órát.

Megint a titokzatos kórus válaszolt: «Grub Gábor! Grub Gábor!»

— Tartok tőle, hogy barátaim vágyódnak utánad, Gábor, — mondá a manó s még jobban kiöltötte nyelvét pofája felé, — bizony félelmetes nyelv volt az. — Tartok tőle, hogy barátaim vágyódnak utánad, Gábor, — szólt a manó.

— Könyörgöm, uram, — viszonzá a félelemtől gúzsba kötött sírásó, — nem hinném, hogy vágyódhatnának utánam, uram; hiszen nem ismernek, uram; nem gondolom, hogy azok az uraságok valaha is láttak volna engem, uram.

— Dehogy nem láttak, — viszonzá a manó; — jól ismerjük mi azt a dacos képű, mord nézésű embert.

that came down the street to night, throwing his evil looks at the children, and grasping his burying spade the tighter. We know the man who struck the boy in the envious malice of his heart, because the boy could be merry, and he could not. We know him, we know him.

Here, the goblin gave a loud shrill laugh, which the echoes returned twenty-fold: and throwing his legs up in the air, stood upon his head, or rather upon the very point of his sugar-loaf hat, on the narrow edge of the tombstone; whence he threw a somerset with extraordinary agility, right to the sexton's feet, at which he planted himself in the attitude in which tailors generally sit upon the shop-board.

— I—I—am afraid I must leave you, sir, — said the sexton, making an effort to move.

— Leave us! — said the goblin, — Gabriel Grub going to leave us. Ho! ho! ho!

As the goblin laughed, the sexton observed, for one instant, a brilliant illumination within the windows of the church, as if the whole building were lighted up; it disappeared, the organ pealed forth a lively air, and wöhle troops of goblins, the very counterpart of the first one, poured into the churchyard, and began playing at leap-frog⁷⁾ with the tombstones: never stopping for an instant to take breath, but «overring»⁸⁾ the highest among them, one after the other, with the utmost marvellous dexterity. The first goblin was a most astonishing leaper, and none of the others could come near him; even in the extremity of his terror the sexton could not help observing, that while his friends were content to leap over the common-sized gravestones, the first one took the family vaults, iron railings and all, with as much ease as if they had been so many street posts.

aki éjnek idején jött azon az utcán és gonosz pillanásokat vetett a gyermekekre és szorosabbra markolta ásóját. Ismerjük ő kelmét, aki kaján, rossz szívvvel megverte a fiút, mivelhogy az tudott vidám lenni, ő meg nem tudott. Ismerjük ő kelmét, ismerjük bizony.

Ekkor a manó hangos, éles kacajt hallatott, amelyet a visszhang meghuszsorozott: s meghimbálván a lábát a levegőben, tótágast állott a fején, jobban mondva cukorsüveg-kalapjának épen a csúcsán, a sírkő keskeny szélén; azután rendkívül ügyesen bukfencet vetett egyenesen a sírásó lába elé s ott olyan pozitúrába vágta magát, aminőben rendesen a szabók szoktak ülni a munkaasztaluknál.

— É-n, é-n sajnálom, de el kell hagynom Önt, uram, — mondá a sírásó s meg akart mozdulni.

— Elhagyni minket? — viszonzá a manó. — Grub Gábor elhagyni készül bennünket. Ho, ho, hó!

A sírásó észrevette, hogy a manó kacagására egy pillanatra fényesen megvilágítva látta a templom ablakait, mintha az egész épület lángba borult volna; a fény ismét eltűnt, az orgona vidám melódiát játszott s egész manócsapatok, az első manónak igazi másai, özönlöttek be a temetőbe s elkezdtek bakot ugrálni a sírköveken át: percre sem álltak meg lélekzetet venni, hanem egymásután rendre átugrálták a legmagasabbakat a legcsodálatosabb ügyességgel. Az első manó bámulatos ugró volt s a többi közül egy sem fért közel hozzá; s még a sírásó is — bármennyire lenyűgözte a végső rémület — kénytelen volt észbevenni, hogy, míg társai megelégedtek az átlagos sírkövek átugrálásával, az első manó a családi sírboltokat, vasrácsokat és a többit ép oly könnyűséggel ugrotta át, mintha csak megannyi útszéli jelzőkő lett volna.

At last the game reached to a most exciting pitch; the organ played quicker and quicker, and the goblins leaped faster and faster, coiling themselves up, rolling head over heels⁹) upon the ground, and bounding over the tombstones like foot-balls. The sexton's brain whirled round with the rapidity of the motion he beheld, and his legs reeled beneath him, as the spirits flew before his eyes: when the goblin king, suddenly darting towards him, laid his hand upon his collar, and sank with him through the earth.

When Gabriel Grub had had time to fetch his breath, which the rapidity of his descent had for the moment taken away, he found himself in what appeared to be a large cavern, surrounded on all sides by crowds of goblins, ugly and grim; in the centre of the room, on an elevated seat, was stationed his friend of the churchyard; and close beside him stood Gabriel Grub himself, without power of motion.

— Cold to-night, — said the king of the goblins, — very cold. A glass of something warm, here!

At this command, half a dozen officious goblins, with a perpetual smile upon their faces, whom Gabriel Grub imagined to be courtiers, on that account, hastily disappeared, and presently returned with a goblet of liquid fire, which they presented to the king.

— Ah! — cried the goblin, whose cheeks and throat were transparent, as he tossed down the flame. — This warms one, indeed! Bring a bumper of the same, for Mr. Grub.

It was in vain for the unfortunate sexton to protest that he was not in the habit of taking anything warm at night; one of the goblins held him while another poured the blazing liquid down his throat: the whole assembly screeched with laughter as he

Utoljára a játék elért legizgatóbb csúcspontjára; az orgona egyre gyorsabban játszott s a manók egyre szaporábban ugráltak, miközben gomolyagban bukfenceztek a földön, majd rugólapdaként perdültek át a sírkövek fölött. A sírásó agya szinte megkergült a gyors mozgás látványától, lába megrogyott alatta, midőn a szellemek elröppentek szeme előtt: ekkor a manók királya hirtelen hozzáugrott, megragadta galériájánál s vele együtt alásülyedt a földbe.

Amidőn Grub Gábor ismét lélekzethez jutott, amelyet gyors alászállása egy pillanatra beléfojtott, valami tágas barlangfélében találta magát, minden oldalról körülvéve undok és dühödt manók rajától; a helyiség közepén, emelvényen ült temetői barátja; tözsomszédságában állt Grub Gábor maga s moccanni sem tudott.

— Hideg éjszaka, — szólalt meg a manókirály, — kutya hideg. Ide valami melegítő itókéval!

Parancsára hirtelen eltűnt egy féltucat szolgálattevő manó, állandó mosollyal arcukon, amiből Grub Gábor udvaronc-voltukra következtetett, majd nyomban ismét visszatért egy serleg folyékony tűzzel, amit a király elé tálaltak.

— Oh! — kiáltott a manó, akinek orcái és gégéje egészen átlátszóvá lettek, miközben a lángot lenyelte. — Ez csakugyan befűt az embernek! Hozzatok egy kupával ugyanebből Grub úrnak is.

Hiába tiltakozott a boldogtalan sírásó, hogy hisz ő nem szokott semmi melegítővel élni éjszakára; az egyik manó lefogta, amíg a másik torkába öntötte a lángoló folyadékot; s az egész gyülekezet rikácsolva kacagott, amidőn ő köhögött és fuldoklott, és letörölte

coughed and choked, and wiped away the tears which gushed plentifully from his eyes, after swallowing the burning draught.

— And now, — said the king, fantastically poking the taper corner of his sugar-loaf hat into the sexton's eye, and thereby occasioning him the most exquisite pain. — And now, show the man of misery and gloom, a few of the pictures from our own great storehouse!

As the goblin said this, a thick cloud which obscured the remoter end of the cavern, rolled gradually away, and disclosed, apparently at a great distance, a small and scantily furnished, but neat and clean apartment. A crowd of little children were gathered round a bright fire, clinging to their mother's gown, and gambolling around her chair. The mother occasionally rose, and drew aside the window-curtain, as if to look for some expected object;¹⁰⁾ a frugal meal was ready spread upon the table; and an elbow chair was placed near the fire. A knock was heard at the door: the mother opened it, and the children crowded round her, and clapped their hands for joy, as their father entered. He was wet and weary, and shook the snow from his garments, as the children crowded round him, and seizing his cloak, hat, stick, and gloves, with busy zeal, ran with them from the room. Then, as he sat down to his meal before the fire, the children climbed about his knee, and the mother sat by his side, and all seemed happiness and comfort.

But a change came upon the view, almost imperceptibly. The scene was altered to a small bed-room, where the fairest and youngest child lay dying; the roses had fled from his cheek, and the light from his eye; and even as the sexton looked upon him with

a könnyeket, melyek sűrűn patakzottak szeméből, mikor az égető italt lenyelte.

— És most, — mondá a király, miközben cukor-süveg-kalapja hegyét csupa szeszélyből belefurta a sírásó szemébe, ezáltal rendkívül éles fájdalmat okozván neki. — És most, mutassatok ennek a nyomorult és sötét fráternek egy néhány festményt a mi nagy raktárunkból!

A manó szavaira a sűrű felhő, amely eddig a barlang távolabbi végét elhomályosította, fokenként félregomolygott és nyilván nagy messzeségben egy kis, szerény butorzatú, de csinos és tiszta szobácskát tárt föl. Egy csapat kis gyermek sereglett ott a lobogó tűz körül, anyjok ruhájába csimpaszkodva és széke körül táncolva. Az anya koronként fölkelt és félrehuzta az ablak függönyét, mintha valamire várna; egyszerű vacsora állt készen az asztalon; s egy karosszék volt odatolva a tűz mellé. Most kopogás hallatszott az ajtón: az anya kinyitotta s a gyerekek körülvették és örömükben összecsapták a kezüket, amidőn belépett az atyjuk. Lucskos és fáradt volt és lerázta a havat a ruhájáról, amint a gyerekek köréje tolongtak s megfogták köpönyegét, kalapját, botját és keztyűjét s nagy buzgalommal szaladtak velök ki a szobából. Azután, hogy az apa vacsorájához ült a tűzhely mellé, a gyermekek térdére kúsztak s az anya mellé ült és minden boldogság és megelégedettség látszott.

Ámde változott a látvány, szinte észrevétlenül. A színhelyből szűk hálószoba lett, amelyben a legszebb és legkisebb gyermek feküdt haldokolva; a rózsák elűntek orcájáról s a ragyogás a szeméből; és épen akkor, amikor a sírásó eddig nem érzett és nem ismert

an interest he had never felt or known before, he died. His young brothers and sisters crowded round his little bed, and seized his tiny hand, so cold and heavy; but they shrunk back from its touch, and looked with awe on his infant face; for calm and tranquil as it was, and sleeping in rest and peace as the beautiful child seemed to be, they saw that he was dead, and they knew that he was an Angel looking down upon, and blessing them, from a bright and happy Heaven.

Again the light cloud passed across the picture, and again the subject changed. The father and mother were old and helpless now, and the number of those about them was diminished more than half; but content and cheerfulness sat on every face, and beamed in every eye, as they crowded round the fireside, and told and listened to old stories of earlier and bygone days. Slowly and peacefully, the father sank into the grave, and, soon after, the sharer of all his cares and troubles followed him to a place of rest. The few, who yet survived them, knelt by their tomb, and watered the green turf which covered it, with their tears; then rose, and turned away: sadly and mournfully, but not with bitter cries, or despairing lamentations, for they knew that they should one day meet again; and once more they mixed with the busy world, and their content and cheerfulness were restored. The cloud settled upon the picture, and concealed it from the sexton's view.

— What do you think of *that*? — said the goblin, turning his large face towards Gabriel Grub.

Gabriel murmured out something about its being very pretty, and looked somewhat ashamed, as the goblin bent his fiery eyes upon him.¹¹)

— *You* a miserable man! — said the goblin, in

érdeklődéssel bámult rá, meghalt. Kis testvérei körül-vették piciny ágyát, megfogták vézna kezecskéjét, amely olyan hideg és nehéz volt; de visszahőköltek érintésétől és szemük szent borzalommal meredt a gyermek arcára; mert bármily csendes és néma is volt és oly békés nyugalomban látszott szenderegni a szép gyermek, ők mégis látták, hogy meghalt s tudták, hogy ő már angyalka, aki ime lenéz és áldását adja reájuk onnan fönről a ragyogó és boldog mennyekből.

Vékony felhő vonult megint végig a képen és megint változott a tárgya. Az apa és anya most már öreg és gyámoltalan volt, s körülöttük levők száma több mint felényire fogyott; ám elégedettség és szeretet honolt minden arcon és csillámlott ki minden szemből, ahogy ott nyüzsögtek a kandalló körül és régi történeteket meséltek és hallgattak régmúlt napokról. Csöndesen és békésen szállt alá a sírba az apa és nem-sokára követte őt a nyugalom helyére minden gondjának-bajának osztályosa. A kevésszámú túlélő letérdelt hantjok mellé és zöld gyeptakaróját könnyeivel áztatta; azután fölkeltek és eltávoztak: szomoruan-bánatosan, de nem keserű sírással vagy kétségbeesett jajongással, mivelhogy tudták, egy szép napon majd megint találkoznak; és megint belevegyültek a dolgos világba, és lelkük nyugalma és derűje ismét helyreállt. A felhő ráborult a képre és eltakarta a sírásó szeme elől.

— Mit szólsz ehhez? — kérde a manó, széles képét Grub Gábor felé fordítva.

Gábor mormogott valamit, hogy nagyon szép és kissé szégyenkezve pislogott, amikor a manó rátüzel a szemével.

— Te, te nyomorult fráter! — mondá a manó

a tone of excessive contempt. — You! — He appeared disposed to add more, but indignation choked his utterance, so he lifted up one of his very pliable legs, and flourished it above his head a little, to insure his aim, administered a good sound kick¹²⁾ to Gabriel Grub; immediately after which, all the goblins in waiting, crowded round the wretched sexton, and kicked him without mercy: according to the established and invariable custom of courtiers upon earth, who kick whom royalty kicks, and hug whom royalty hugs.

— Show him some more! — said the king of the goblins.

At these words, the cloud was dispelled, and a rich and beautiful landscape was disclosed to view¹³⁾; —there is just such another, to this day, within half a mile of the old abbey town. The sun shone from out the clear blue sky, the water sparkled beneath his rays, and the trees looked greener, and the flowers more gay, beneath his cheering influence. The water rippled on, with a pleasant sound; the trees rustled in the light wind that murmured among their leaves; the birds sang upon the boughs; and the lark carolled on high, her welcome to the morning. Yes, it was morning: the bright, balmy morning of summer; the minutest leaf, the smallest blade of grass, was instinct with life. The ant crept forth to her daily toil, the butterfly fluttered and basked in the warm rays of the sun; myriads of insects spread their transparent wings, and revelled in their brief but happy existence. Man walked forth, elated with the scene; and all was brightness and splendour.

— You a miserable man! — said the king of the goblins, in a more contemptuous tone than before. And again the king of the goblins gave his leg a flourish;

mélységes megvetéssel. — Te! — Nyilván nagy kedve volt ezt meg is tetézni, de botránkozása elfojtotta a hangját, így hát csak fölemelte nagyon hajlékony fél-lábát, egy kicsit meglóbálta a feje fölött, hogy jól céloz-zon s azzal jól belerúgott Grub Gáborba; utána mind-járt valamennyi szolgálattevő manó körülserglette a boldogtalan sírásót és irgalmatlanul megrugdosta: amivel csak a földi udvaroncok ősi és megmásít-hatatlan szokását követték, akik megrugdossák azt, akit ő felsége megrúg s megsimogatják azt, akit ő fel-sége megsimogat.

— Mutassatok neki még egyebet is! — mondá a manók királya.

Szavára a felhő szétfoszlott és pompás, kies tájék tűnt elő; hasonlót látni még ma is, félmérföldre az ódon apátsági várostól. A nap ragyogott a kék égen; a víz csillámlott sugaraitól; a fák zöldebbek voltak s a virágok kedvesebbek, vidámító hatásuk alatt. A patak kellemes hanggal csobogott; a fák zizegtek a lenge szellőtől, amely leveleik közt susogott; a mada-rak csicseregtek az ágakon és a pacsirta a levegőégben csattogta a reggelt üdvözlő dalát. Igen, reggel volt: verőfényes, balzsamos nyári reggel; a legparányibb levélke, a legvékonyabb fűszál mind-mind életöröm-mel volt eltelve. A hangya napi dolgára sietett; a pil-langó ott röpködött és fürdött a nap meleg sugarai-ban; a rovarok miriádjai terjesztgették szét áttetsző szárnyaikat és élvezték rövid, de boldog létüket. S az ember szive csak úgy dagadt a látványtól; minden csupa verőfény és ragyogás volt.

— Te, te, nyomorult fráter! — mondá megint a manókirály még nagyobb megvetéssel, mint előbb. S újból meglóbázta a lábát; újból belerúgott a sírásó

again it descended on the shoulders of the sexton; and again the attendant goblins imitated the example of their chief.

Many a time the cloud went and came, and many a lesson it taught to Gabriel Grub, who, although his shoulders smarted with pain from the frequent applications of the goblin's feet, looked on with an interest that nothing could diminish. He saw that men who worked hard, and earned their scanty bread with lives of labour,¹⁴⁾ were cheerful and happy; and that to the most ignorant, the sweet face of nature was a never-failing source of cheerfulness and joy. He saw those who had been delicately nurtured, and tenderly brought up, cheerful under privations, and superior to suffering, that would have crushed many of a rougher grain, because they bore within their own bosoms the materials¹⁵⁾ of happiness, contentment, and peace. He saw that women, the tenderest and most fragile of all God's creatures, were the oftenest superior to sorrow, adversity, and distress; and he saw that it was because they bore, in their own hearts, an inexhaustible well-spring of affection and devotion. Above all, he saw that men like himself, who snarled at the mirth and cheerfulness of others, were the foulest weeds on the fair surface of the earth; and setting all the good of the world against the evil, he came to the conclusion that it was a very decent and respectable sort of world after all. No sooner had he formed it, than the cloud which closed over the last picture, seemed to settle on his senses, and lull him to repose. One by one, the goblins faded from his sight; and as the last one disappeared, he sunk to sleep.

The day had broken when Gabriel Grub awoke.

vállába s a szolgálattevő manók is újból utánozták uruk példáját.

Felhők jöttek, felhők mentek s Grub Gábor nem egy leckét kapott, s ámbár a válla csakúgy sajgott a manólábakkal való szapora érintkezéstől, ő mégis semmivel sem ernyeszthető érdeklődéssel szemlélődött. Látta, hogy azok az emberek, akik keményen dolgoztak és szerény kenyerüket verejtékkel keresték meg, vidámak és boldogak voltak; és hogy a természet édes arca még a legtudatlanabb számára is kiapadhatatlan forrása volt a derűnek és örömnök. Látott viszont olyanokat is, akik módosan nevelkedtek s kényeztetve nőttek föl, mégis jókedvűen és szenvedéseiket fölényesen tűrve viseltek el nélkülözéseket, amelyek mostohább sorsból eredt embert is megőröltek volna, mert tulajdon keblökben hordták a boldogság, elégedettség és béke forrását. Látta, hogy a nők, a legfinomabb és legtörékenyebb teremtményei a jó istennek, a legtöbbször fölülemelkedtek a szomorúságon, balsorson és nyomoron; s látta, hogy ezt csak azért bírták, mert tulajdon szívekben hordták a szeretet és megadás kiapasztathatatlan kútfejét. S mindezekfölött látta, hogy a magafajtájú emberek, akik csak megmorogják embertársaik örömét és jókedvét, a föld gyönyörű színének legártalmasabb dudváit; s hogy szembeállítva a világ minden javát rossz oldalával, arra a következtetésre jutott, hogy végtére is ez a világ nagyon megfelelő és tisztességes fajtája a világoknak. Alig alakította ki ezt a véleményét, a felhő, amely az utolsó kép fölött összezárult, mintha ráborult volna érzékeire és nyugalomba ringatta. A manók rendre elhalványodtak szeme előtt; s amikor az utolsó is eltűnt, ő mély álomba merült.

Hajnalhasadtával Grub Gábor fölébredve, ott látta

and found himself lying, at full length on the flat gravestone in the churchyard, with the wicker bottle lying empty by his side, and his coat, spade, and lantern, all well whitened by the last night's frost, scattered on the ground. The stone on which he had first seen the goblin seated, stood bolt upright before him, and the grave at which he had worked, the night before, was not far off. At first, he began to doubt the reality of his adventures, but the acute pain in his shoulders when he attempted to rise, assured him that the kicking of the goblins was certainly not ideal. He was staggered again, by observing no traces of footsteps in the snow on which the goblins had played at leap-frog with the gravestones, but he speedily accounted for this circumstance when he remembered that, being spirits, they would leave no visible impression behind them. So, Gabriel Grub got on his feet as well as he could, for the pain in his back; and brushing the frost off his coat, put it on, and turned his face towards the town.

But he was an altered man, and he could not bear the thought of returning to a place where his repentance would be scoffed at, and his reformation disbelieved. He hesitated for a few moments; and then turned away to wander where he might, and seek his bread elsewhere.

The lantern, the spade, and the wicker bottle, were found, that day, in the churchyard. There were a great many speculations about the sexton's fate, at first, but it was speedily determined that he had been carried away by the goblins; and there were not wanting some very credible witnesses who had distinctly seen him whisked through the air on the back of a chestnut horse blind of one eye, with the

magát hosszan elterülve a lapos sírkövön a temetőben, a fonottas palack üresen feküdt mellette és köpönyege, ásója, lámpása, mind jól befehérítve a múlt éjszaka zúzmarájától, szanaszét hevert a földön. A kő, amelyen a manót először ülni látta, egyenest állt szemközt s nem messze tőle a sír, amelyen előző éjszaka dolgozott. Eleinte kételkedni kezdett élményei valóságában, de az éles fájdalom, amelyet vállában érzett, amidőn megpróbált fölkelni, meggyőzték arról, hogy a manók rúgásai semmi szín alatt nem voltak csak képzeletiek. De megint megtántorodott az esze, mivel-hogy egyetlen lábnyomot sem talált a hóban, amelyen a manók bakugrást játszottak a sírköveken át, azonban ennek a körülménynek hamar megtalálta a nyitját, megfontolván, hogy a manók szellemlétükre nem is hagyhattak látható nyomot maguk után. Így hát Grub Gábor lábát útnak egyengette, már ahogyan birta a fájós hátával; s lekefélvén a deret köpönyegéről, fölvette azt és' nekivágott a városnak.

Önigaz Széchenyi Könyvtár

Ámde most már megváltozott ember volt s nem birta elviselni a gondolatot, hogy visszatérjen arra a helyre, ahol bűnbánatát kigúnyolnák és javulásában nem hinnének. Pár pillanatig habozott; azután másfelé fordult, hogy vigye a lába, amerre akarja s másutt keressen kenyeret.

A lámpást, ásót és a fonottas palackot aznap megtalálták a temetőben. Sok, sok találgatás indult meg eleinte a sírásó sorsa felől, de csakhamar eldöntötték, hogy az ördöghad vitte el; s nem hiányoztak a nagyon hitelt érdemlő tanuk sem, akik világosan látták, mint röpült tova a levegőégen át egy félszemére vak pejparipán, amelynek hátsó része oroszláné s farka medvéé volt. Idővel mindezt áhítattal hitték már; és

hind-quarters of a lion, and the tail of a bear. At length all this was devoutly believed; and the new sexton used to exhibit to the curious, for a trifling emolument, a good-sized piece of the church weathercock which had been accidentally kicked off by the aforesaid horse in his aerial flight, and picked up by himself in the churchyard, a year or two afterwards.

Unfortunately, these stories were somewhat disturbed by the unlooked-for reappearance of Gabriel Grub himself, some ten years afterwards: a ragged, contented, rheumatic old man. He told his story to the clergyman, and also to the mayor; and in course of time it began to be received, as a matter of history, in which form it has continued down to this very day. The believers in the weathercock tale, having misplaced their confidence once, were not easily prevailed upon to part with it again, so they looked as wise as they could, shrugged their shoulders, touched their foreheads, and murmured something about Gabriel Grub having drunk all the Hollands, and then fallen asleep on the flat tombstone; and they affected to explain what he supposed he had witnessed in the goblin's cavern, by saying that he had seen the world, and grown wiser. But this opinion, which was by no means a popular one at any time, gradually died off; and be the matter how it may, as Gabriel Grub was afflicted with rheumatism to the end of his days, this story has at least one moral, if it teach no better one—and that is, that if a man turn sulky and drink by himself at Christmas time, he may make up his mind to be not a bit the better for it: let the spirits be never so good, or let them be even as many degrees beyond proof,¹⁷⁾ as those which Gabriel Grub saw in the goblin's cavern.

az új sírásó, egy kis borra valóért, szívesen mutogatta a kíváncsiaknak a szentegyház szélkakasának egy jókora darabját, amelyet a fentnevezett paripa légi röpében véletlenül le talált rúgni s amelyet ő egy vagy két évvel később fölszedett a temetőben.

Sajnos azonban, ezeket a históriákat megzavarta egy kicsit Grub Gábornak váratlan személyes megjelenése, ami körülbelül tíz évvel később történt: megtört, elcsöndesedett, podagrás öregember lett belőle. Elmondta a történetét a papnak és a polgármesternek; s idők múltán történelmi tényként fogadták már s mint ilyent adták tovább egészen a mai napig. Ám a szélkakas-mese hívői, akik egyszer már csalódtak, nem voltak könnyen hajlandók bizalmukat újból előlegezni, így hát olyan okos képet vágtak, aminő csak tőlük telt és vállukat vonogatták, homlokukat dörzsölték s valami olyast mormogtak, hogy Grub Gábor bizonyosan az egész borovicuskát fölhörpintette, s azután elaludva végigdőlt a lapos sírkövön; ami meg a manó barlangjában állítólag tapasztalt élményeit illeti, azt úgy próbálták magyarázni, hogy azt mondogatták, megtapasztalta a világot és bölcsebb lett. Azonban ez a vélemény, amely sohasem volt valami nagyon népszerű, lassan-lassan ki is halt; bármint is áll a dolog, minthogy Grub Gábort végső napjáig kínozták a köszvény, ennek a történetnek mindenesetre van legalább egy tanulsága, ha nem is ér sokat — még pedig az, ha az ember karácsony táján borus kedvű s egymagában iszogató, gondolja meg jól, hogy ettől csöppet sem lesz jobban: és ha még oly finom és még oly hiteles is az a spiritus, mint azok a spiritusok,¹⁶⁾ miket Grub Gábor a manók barlangjában látott.

Jegyzetek.

1) akadály az emlékezetben. — 2) hogy nehezen lehetett vele találkozni, anélkül hogy az ember valami még rosszabbat ne érzett volna. — 3) magának társaságot tartson. — 4) hideg futásba hozta a vérét. — 5) olyan vigyorgással, amelyet csak egy manó tud fölidézni. — 6) Wellington hadvezérről elnevezett csizma. — 7) béka-ugrás, magyarul: bak-ugrás. — 8) „over“ (= át, fölött) praepositíóból képzett ige: át-ugrik. — 9) fejükkel a sarkuk fölött gurultak. — 10) várt dolog után nézne. — 11) ráhajtotta tüzes szemeit. — 12) jó egészséges rúgást intézett. — 13) vált láthatóvá. — 14) egy életre való munkával. — 15) anyagát. — 16) szellemek; az angolban szójáték: spirits = „szesz“ és „szellem“. — 17) számos fokkal felül van a próbán.

Königliche Bibliothek Königsberg

Verzeichnis der Bücher
Nr. 10000 bis 10099

1. Wittenberg, Johann, Die Kunst der
Schreibung (1600)
2. Wittenberg, Johann, Die Kunst der
Schreibung (1600)
3. Wittenberg, Johann, Die Kunst der
Schreibung (1600)
4. Wittenberg, Johann, Die Kunst der
Schreibung (1600)
5. Wittenberg, Johann, Die Kunst der
Schreibung (1600)
6. Wittenberg, Johann, Die Kunst der
Schreibung (1600)
7. Wittenberg, Johann, Die Kunst der
Schreibung (1600)
8. Wittenberg, Johann, Die Kunst der
Schreibung (1600)
9. Wittenberg, Johann, Die Kunst der
Schreibung (1600)
10. Wittenberg, Johann, Die Kunst der
Schreibung (1600)
11. Wittenberg, Johann, Die Kunst der
Schreibung (1600)
12. Wittenberg, Johann, Die Kunst der
Schreibung (1600)

Verzeichnis der Bücher
Nr. 10100 bis 10199

Kétnyelvű Klassikus Könyvtár

Szerkeszti

Király György és Trócsányi Zoltán

1. **Wilde:** *A Boldog Herceg — The Happy Prince.* (Angolból Honti R.)
2. **Hoffmann:** *A vampir — Der Vampir.* (Németből Trócsányi Z.)
3. **Maupassant:** *Az ékszer — La Parure.* (Franciából Baranyai Z.)
4. **Boccaccio:** *Lizetta — Lisetta.* (Olaszból Honti R.)
5. **Poe:** *A Vörös Halál álarca — The Masque of the Red Death.* (Angolból Király Gy.)
6. **Lemaître:** *A szirén — La Sirène.* (Franciából Velledits L.)
7. **Dickens:** *A sírásó — The Sexton.* (Angolból Wildner Ö.)
8. **France:** *Az árnyak miséje — La Messe des Ombres.* (Franciából Lehel I.)
9. **Wells:** *A csillag — The Star.* (Angolból Király Gy.)
10. **Balzac:** *A hóhér — Le Bourreau.* (Franciából Siklóssy P.)
11. **Collins Ch.:** *Egy pár keztyű — A Pair of Gloves.* (Angolból Benedek M.)
12. **Gautier:** *A mumia lába — Le Pied de Momie.* (Franciából Zolnai B.)

Legközelebb sorra kerülnek:

**Kipling, Stevenson, Mark Twain, Irving, Daudet,
Mérimee, Zola, Baudelaire.**

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1971 FEB 13

